

NO

a la constitució

ESPANYOLA

a la constitució

EUROPEA

NO

nº 46 - desembre 2003 - donatiu 1,50 euros

Editorial	pàg. 3	Debat:	pàg 15-16
		Feminisme institucional?	
Política:	pàg 4-8 i 10-11	Contra la violència a les dones	pàg 16
Balanç autonòmiques. A 25 anys de la Constitució. Amb Euskadi. Per un reagrupament		Internacional:	pàg 17-20
		Brasil, Gira joves palestins	
Sindical:	pàg. 8-9 i 12-14	Suplements:	
Assemblea estatal de crítics, Subcon- tractacions i cesió ilegal de treballadors, Sintel en el Fòrum Social		No a la constitució europea (Declaració de la LIT-CI en el Fòrum de Paris)	

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

GOOD BYE LENINI! del director alemany Wolfgang Becker.

Fa un temps des d'aquestes pàgines vam recomanar una pel·lícula que es diu BERLIN IS IN GERMANY, ho recordem perquè el tema d'aquests dos films és la caiguda del mur de Berlín i els dos intenten acostar-se a la realitat a partir del toc de comèdia (que no sempre fa riure). Si a BERLIN IS... la caiguda del mur enxampava el pro-

tagonista en coma. Hem d'afegir que aquesta dona – orgullosa de les seves idees socialistes- despertarà vuit mesos més tard i que el seu fill, per evitar-li l'ensurt del triomf del capitalisme (que pot causar-li la mort), decideix amagar-li la reunificació d'Alemanya. La petita mentida s'anirà fent grossa, grossa... i durarà 1 hora 58 minuts. Si algun petit defecte li trobem és que quan s'acosta al final potser s'hauria d'haver retallat una mica per no resultar repetitiva.

tagonista a la presó i en sortir al carrer ha de viure en una Alemanya que només ha vist a la televisió, en GOOD BYE... aquest fet històric

Són impagables les notícies que creu veure la protagonista per la televisió, i que en realitat són vídeos gravats pel seu fill i un amic: la manipulació de la realitat contant-la a l'inrevés, o treient-la del seu context original i la fabricació de notícies falses. Ens fa riure. I això que en el fons no és tan llunyà de la nostra realitat, ni dels nostres *telediaris*.

A LA CIUTAT, del director català Cesc Gay

Una pel·lícula tristíssima sobre la comunicació humana (i trist no implica ploràner), la soledat a la ciutat, és a dir, al lloc on estàs més envoltat de persones.

El director ens fa un recorregut per les històries personals (de sentiments i desitjos) d'un grup d'amics, és un recorregut secret i íntim que tenim el privilegi de fer com a espectadors, però que no fan els protagonistes: ells amaguen el que senten, no ho comparteixen... encara que no sempre tot es pot reprimir. Més d'un, en sortir de la sala, deia que s'havia vist retratat, per què doncs som tan complicats?

Magnífics tots els actors que fan creïbles els personatges, i propers i humans. I per què no? maca Barcelona com a teló de fons.

(Nota al marge del cinema: la fotografia del cartell correspon a escenes de la pel·lícula dins el restaurant La Verònica, carrer Avinyó, número 30 –casc antic-, fan pizzes i amanides molt bones i tenen terrassa a la plaça George Orwell. No tenim comissió)

Difón aquesta marca!

Eneko a 20 minutos

Fa 25 anys, sota el discurs de la por a un cop d'Estat es va aprovar –excepte a Euskadi- la Constitució monàrquica. Els que van estar ponents de la Constitució amb el suport de tots els partits parlamentaris –inclosa IU- aprovaven la *Declaració de Gredos* en la qual s'afirmava la vigència del text. Tots –amb el rei al cap- es preparen ara per a la celebració que va de la mà de la croada contra el poble basc. Els treballadors i els pobles no tenim res a celebrar

La lluita dels treballadors/es i els pobles contra el franquisme va imposar la legalitat de les organitzacions populars, aquesta va ser la principal conquesta democràtica, però la canalització que va fer d'ella el règim d'acord amb el PCE i el PSOE, l'anomenada *transició*, va estar al servei de canviar la imatge per a preservar el nucli dur del vell règim: el rei nomenat per Franco, les velles estructures de comandament de l'exèrcit, la policia, i la guàrdia civil, magistratura, la posició privilegiada del capital financer i de l'església, la unitat imposada a les nacions oprimides... La Constitució va ser la culminació d'aquest acord: va preservar la Monarquia franquista maquillada amb institucions que donaven cabuda parlamentària als partits de l'esquerra, prohibits fins llavors.

La *transició* hagués estat impossible sense uns *Pactes de la Moncloa* (Octubre del 77): una treva imposada al moviment obrer, un acord polític del franquisme amb el PSOE i el PCE, per a sostenir el vell règim que es descomposava i esquerdava per tot arreu, amb índexs d'inflació del 30 i 40%. Però ni els *Pactes* ni la constitució van ser suficients per a estabilitzar el règim Monàrquic. Va caldre el 23 de febrer, un *autocop* de la Monarquia, una gran farsa a la qual es van prestar novament el PSOE i el PCE, que van ocultar la realitat colpista de la Monarquia i van presentar al Rei com salvador de la democràcia.

Aquest vell règim del franquisme que sempre va estar incrustat en l'aparell de la Monarquia és el que surt avui a la llum quan el PP arriba a la majoria absoluta: el centralisme més estricte i repressiu contra Euskadi o Catalunya, la mateixa

enyorança imperial com en la guerra de L'Iraq, l'agressivitat amb la classe obrera, ... Els vells tics reapareixen avui en els dirigents del PP, però també en els magistrats del Constitucional, en la patronal CEOE, en la direcció de l'església, ... els vells pilars franquistes participen de la croada contra Euskadi i els pobles. El més greu d'això és que a aquesta croada contra la llibertat dels pobles s'han unit els qui sota el franquisme estaven de l'altre costat: el PSOE, CCOO, UGT o IU (abans el PCE). Els primers per activa quan avalen la Llei de Partits o el recurs del govern central al Tribunal Constitucional contra el Pla Ibarretxe, l'altre per passiva, quan s'absté en la il·legalització de Batasuna. Tots es declaren constitucionalistes, és a dir, monàrquics. El preu

que hem pagat d'aquests anys de transició ha estat molt alt: una classe obrera profundament dividida per reformes laborals i traïda per incomptables pactes sindicals. Una divisió també entre pobles, abans units contra Franco. No obstant això els blocs de contenció del moviment que van ser els dos grans partits, el PSOE i el PCE, ara estan en hores baixes, i fan possible una nova recomposició dels treballadors i la joventut en una nova esquerra no monàrquica.

NO a la Constitució espanyola.

NO al projecte de Constitució europea

Fa 25 anys vam dir NO a la Constitució monàrquica, pel dret d'autodeterminació dels pobles, per una República a Euskadi o Catalunya i una Lliure Federació de repúbliques. Vam dir NO al capitalisme i al poder dels empresaris i banquers. Vam dir No a l'Espanya imperialista. Avui a aquesta lluita que continua sent vigent cal afegir la lluita contra una nova Constitució, la de projecten per a la Unió Europea, una garantia per als estats contra els pobles oprimits, una garantia per a les multinacionals contra els treballadors, una garantia per a l'imperialisme europeu contra els pobles del món. **A aquesta Europa cal dir NO i aixecar la lluita per una Europa dels treballadors i els pobles: una Europa unida sobre la base de la llibertat dels pobles i socialista, és a dir, lliure de l'explotació capitalista.**

Elements de balanç

Gir a l'esquerra i polarització dins d'un ordre

Gir a l'esquerra..

Hi ha una evolució significativa del vot cap a l'esquerra, de prop de 350.000 vots, que han buscat una alternativa més a l'esquerra que en les anteriors eleccions. Si a aquesta tendència li restem els 93.000 vots que guanya el PP, el resultat net és d'un gir a l'esquerra de 250.000 vots. Ho expliquem: CIU perd 160.000 vots, una gran part va a buscar una opció més a l'esquerra i enfrontada al PP com és ERC, mentre un altre sector gira cap a la dreta, cap al PP. El PSC, al costat d'IC en tres de les quatre circumscripcions va sumar 1.183.299 vots, avui el PSC n'ha perdut, 120.000 aproximadament si descomptem la contribució d'IC en les anteriors. Aquests vots en la seva major part han anat a IC/EUiA i ERC, encara que una part va anar molt possiblement al PP en barriades obreres. IC-EUiA avança 120.000 vots, que quedarien en entre 80 i 85.000 si repercutim el vot prestat al PSC en les anteriors. Una part dels vots del PSC i molts dels de CIU van a parar a ERC que, alhora, atrau una part del nou vot

jove, i aconsegueix un augment de 270.000 vots, que ja supera el mig milió de vots.

Aquest resultat és una expressió parcial i deformada de les grans mobilitzacions que s'han viscut aquests anys contra el PP. Per altra banda és també la reacció d'una gran part de sectors populars davant l'ofensiva centralista del Govern Aznar. Aquest gir a l'esquerra va començar ja en les municipals i molt probablement seguirà en la resta del cicle electoral. Certament que és molt major la reacció al carrer que en les urnes, cal tenir en compte que una gran part dels centenars de milers de joves que van participar han continuat en l'abstenció en aquestes eleccions (37%).

... i polarització...

Els dos pilars centrals sobre els quals s'han basat les institucions autonòmiques CIU i PSC-PSOE s'afebleixen a les mans de posicions "més radicals": El PP per una banda, ERC i IC/EUiA de l'altre. El primer es consolida com el factor de reacció més decidit, recuperant un espai cedit a CIU com vot útil de la patronal, però també en la seva versió de defensa del nacionalisme espanyol, arrossegant sectors de la classe obrera a les barriades, possiblement un vot del PSC en altres eleccions. Després de les eleccions municipals i autonòmiques de Madrid i Catalunya s'ha de constatar que el PP ha consolidat un sector de suport. Per la seva banda ERC es perfila com el gran vencedor, no només per l'augment important de vots i diputats sinó també perquè queda en les seves mans qui

governarà la Generalitat. Pren vots de CIU, després del pacte amb el PP en l'anterior legislatura i del PSC en el seu sector més nacionalista, també seria un dels responsables de l'augment de la participació duent a votar a un sector jove. IC/EUiA guanya més enllà de la suma de vots de totes dues components, cosa que consolida aquest acord entre IC i EUiA. El vot IC/EUiA es va presentar com un vot útil, un vot a un govern Maragall escorat a l'esquerra, però Maragall al cap i a la fi. És per això que Saura s'expressa amb amarga satisfacció quan en la nit dels resultats diu que veu com augmenten els diputats però s'allunya el Govern.

Aquest procés de "radicalització" i polarització no és més que la punta d'un iceberg d'un procés més profund que es manifesta en la realitat amb aspectes molt més abruptes. Però els resultats electorals són els més difícils de moure i són una expressió molt conservadora i a la dreta de la major part de processos de la lluita de classes. Així passa que mentre augmenta el procés de descrèdit dels aparells sindicals en els llocs de treball, IC és l'opció política d'esquerres, quan IC no és sinó la direcció de CCOO.

... dins d'un ordre.

Preval l'anomenat vot útil. Entre les cinc opcions parlamentàries i les altres hi ha un abisme. Certament que totes les mesures antidemocràtiques han estat predisposades amb aquest objectiu, però no són suficients per a explicar que totes les opcions fora de l'arc parlamentaris hagin tingut uns resultats tan poc significatius. Aquesta també va ser la tònica – amb comptades excepcions- dels resultats de les municipals. El rerafons té a veure tant amb un aspecte objectiu com amb un altre de subjectiu: el primer en el sentit que les condicions de vida encara no estan prou tocades per la crisi o per l'ofensiva centralista del govern central; la segona perquè cap de les opcions a l'esquerra dels parlamentaris és prou referent per atraure els centenars de milers d'abstencionistes, més de 1.900.000 (més que el PSC, l'opció més votada).

Una altra qüestió és el que passa en les posicions d'extrema dreta –

Els nostres resultats

Vam obtenir 792 vots cosa que, malgrat representa un creixement del 62% respecte el 99 (485), continua sent un resultat ínfim.

De fet, la nostra campanya va ser la d'aconseguir prou suport de companyes i companys per presentar-nos a les quatre circumscripcions, acompanyar-nos als actes, ajudar-nos a les activitats de campanya, duplicar les visites a la nostra web, subscriure's a la premsa... però en el terreny dels vots no canvia la dinàmica abstencionista dels sectors que amb qui ens trobem a les movilitzacions i lluites.

No abandonarem l'esforç de seguir construint Ll, mentre impulsem un reagrupament de l'esquerra, que, veient els resultats, es constata imprescindible.

El govern, a subhasta

n'hi havia tres- perquè per ells el vot útil segueix essent el del PP. Ja hem dit moltes vegades que l'extrema dreta cap perfectament com un ala del PP. La burgesia i sectors dels aparells del règim comencen a organitzar grups feixistes, però aquesta ara mateix encara no és la seva opció decidida.

Perspectives.

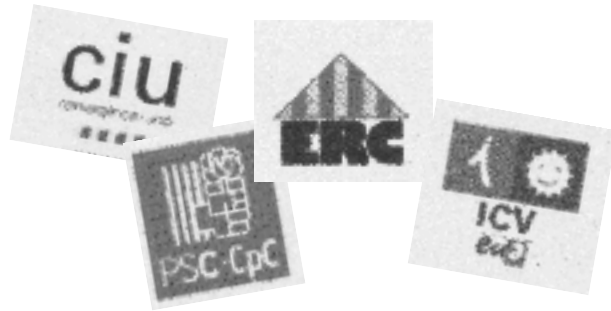
CIU i molts sectors de la premsa volen presentar la situació com si els resultats poguessin tenir doble lectura i doble govern: una lectura de victòria nacionalista i una altra de victòria progressista. En realitat el sentit dels vots és el gir a l'esquerra, de càstig a la coalició CIU i PP sobre la qual s'ha mantingut el Govern de la Generalitat en aquesta última legislatura. Però certament ERC ha jugat en una calculada ambivalència que li permetés tenir les mans lliures per negociar a l'alça la seva entrada en el Govern de la Generalitat. És absurd especular amb què farà, en tot cas l'ambivalència té un final i prengui l'opció que prengui perdrà un sector de base. El que sí que és obvi és que el PP, que a més ja no decideix res amb els seus vots, és el gran empestat (EM **PP** ESTAT) amb qui ningú no vol sortir a la foto. Aquesta és l'expressió clara del sentiment popular del vot i del gir, així com de les grans mobilitzacions. En qualsevol cas, amb un Govern CIU-ERC o PSC-ERC-IC/EUiA la polarització continuarà perquè el govern que surti accentuarà l'allunyament de Madrid. En els articles explicàvem que qui duia la iniciativa era l'ofensiva centralista d'Aznar, ara surt un Govern a Catalunya al qual se li exigeix que pari els peus a Aznar. Ibarretxe, ara potser Catalunya, la confrontació creix. El Govern central només pot esperar més dificultats per sotmetre la perifèria.

Hi ha una segona qüestió i és que aquestes eleccions, els seus resultats i la futura conformació de Govern a Catalunya aprofundeixen la crisi en el PSOE. Certament que és impossible compaginar els discursos que hi ha dins seu, i en la mesura que es polaritzi la situació, molt probablement es faran del tot incompatibles i esclatarà la crisi.

Des de l'òptica revolucionària el que es posa en evidència és que totes les opcions per si soles són gairebé insignificants i estan a anys llum de ser referents d'alguna cosa a l'esquerra d'IC/EUiA. No obstant això els resultats electorals no han d'ofuscar-nos perquè són un reflex extremadament deformat de la realitat de la lluita de classes. El moviment al carrer d'aquests anys ha estat molt més ampli que el que ha expressat aquest gir cap al flanc esquerra del sistema. Entre els abstencionistes i el vot útil resignat hi ha un espai de construcció d'una esquerra revolucionària. Els mateixos resultats electorals empenyen EUiA a consolidar-se com el flanc esquerre del futur govern Maragall, cas que aquest govern es doni. Aquest moviment cap a la dreta d'EUiA encara deixarà un espai més gran a la seva esquerra. Creiem que abordar aquest espai sense sectarismes és cridar a un reagrupament d'organitzacions, moviments i militants individuals. Aquest espai en les pròximes legislatives s'amplificarà, però encara ho farà més en les europees que vindran acompanyades del referèndum de la constitució europea, i amb un vot sí de totes les opcions parlamentàries –inclosa IU-.

20 de novembre de 2003

Els joves i els treballadors de Catalunya veiem amb distància les negociacions per la formació del govern de la Generalitat, entre altres coses perquè tampoc ens estar explicant de què parlen. Possiblement què llegiu aquest article ja se sabrà qui és e relleu de Pujol. Els resultats han dibuixat ur escenari millor que el de la majoria CiU-PP però tampoc ens enganyem: el govern que sorgeixi d'aquest mercadeig de poltrones buit de contingut, en cap cas defensarà els drets dels joves i dels treballadors. El pitjor dels casos seria la continuïtat de CiU recolzada en un miserable bastó d'ERC. La constitució del govern de l'esquerra parlamentària, el mal menor

La misteriosa llei electoral catalana ha tornat a convertir CiU en el partit amb un major nombre d'escons, malgrat no haver estat la força més votada. Però no podrà governar en solitari. Conscients que si perden el poder tota la xarxa d'interessos caciquils teixida pel pujolisme se'n va en orris – cosa que posaria en dubte la cohesió del que encara avui és el principal partit de la burgesia catalana- estan disposats a pactar el que calgui. Aquesta actitud, casa bé amb la d'ERC, que vol arribar al govern al preu que sigui, de manera que no està descartada la continuïtat dels que tan eloqüentment Carod acusava de tenir les mans brutes.

L'equidistància d'ERC és significativa per ella mateixa. És paradoxal veure com han obtingut resultats electorals espectaculars precisament per vendre una imatge de renovació i d'enfrontament amb el PP i ara no els tremola la veu quan es plantejen donar continuïtat al soci d'Aznar durant la primera legislatura. I la proposta de govern de concentració nacional tampoc no millora les coses. Avui ERC és moderació, estabilitat i una "seriosa" opció de govern, tant se val de quin color sigui. Un republicanisme de xapa, ben encabit en el marc constitucional.

I si –segona opció- aquest ha de ser un dels components del govern del canvi, és evident que no anem pel bon camí. I de la resta de components sembla que en podem esperar ben poca cosa: la

(segueix a pàg 8)

Rojos i Roges davant les eleccions

En el regne de l'ambigüitat

En les últimes eleccions autonòmiques catalanes totes les forces polítiques han manifestat els seus programes, reivindicacions, prioritats o inquietuds, i també han pres una posició clara sobre anar o no a les urnes, o votar o no a determinats partits que es presentaven a les eleccions. Menys una: *Rojos i Roges (RiR)*, el corrent d'esquerra dins d'*EUiA*. *RiR* no ha cridat al vot per cap partit, no pel seu abstencionisme (perquè tampoc han cridat a boicotejar les urnes o a votar en blanc) sinó, al nostre parer, per la falta de claredat del seu projecte polític.

En la seva declaració "Davant les eleccions autonòmiques catalanes" de 29 d'octubre, *RiR* dedica paràgrafs a una justa crítica de *CIU* i *PSC* per les seves polítiques liberals i també "constitucionalistas", i després de nou correctament destaca el fals "republicanisme" d'*ERC* basat en la constitució monàrquica. Però al arribar a *EUiA*, dediquen solament dos curtes, separades i molt ambigües frases al seu propi partit. Una diu: "És semblant el cas d'*IC-EUiA*, que supedita el seu programa a convertir-se en el soci menor d'un govern Maragall." Un treballador amb poc coneixement de les posicions polítiques dels partits i de les seves diferents ales, d'aquesta frase solta trauria l'opinió que l'única queixa de *RiR* al seu propi partit va ser la de que projectava participar en un possible govern de Maragall, i no entendria gens perquè un component d'un partit no lluitava per a enfortir-lo en unes eleccions per una diferència sobre un punt que encara està per realitzar-se.

Afortunadament nosaltres sabem que *RiR* no es limita a una crítica de la política de la majoria d'*EUiA*

de participar en un govern del *PSC*. El seu programa i estratègia són qualitativament diferents dels de la direcció tant d'*EUiA* com d'*IU*, i per això formen part de la *Corriente Roja* estatal que és l'ala esquerra d'*IU*. Precisament per això, compartim moltes demandes immediates que vénen en la seva Declaració. No obstant, el que no compartim és la seva ambigüitat en la construcció del partit revolucionari de la classe obrera. I pensem que entre l'ambigüitat política i l'oportunisme existeix una línia molt fina.

En la seva segona i última frase en relació amb *EUiA*, *RiR* diu: "Gent que, amb bones raons, es debat entre no votar o fer-ho, com 'mal

anticapitalistes cap a un bloc alternatiu, que va ser el nostre partit, *Lluita Internacionalista*. Ens vàrem presentar a les eleccions no perquè ens oferíssim com "l'alternativa", sinó per a dur les consignes més immediates de la classe obrera i del poble als sectors més amplis de les capes explotades i reprimides, i per a contribuir a la construcció d'un pol revolucionari. Si *RiR* no tingués tanta ambigüitat en el seu projecte el que podria fer seria sumar-se a aquesta campanya precisament per la seva consigna de "formació d'un bloc alternatiu dels diferents moviments i forces anticapitalistes". No ho han fet, perquè no tenen clar construir l'alternativa que estan reivindicant, perquè encara estan dubtant si tallar el seu cordó umbilical amb "el mal menor", *EUiA/IU*.

"Aquestes eleccions són una crida a avançar en l'acumulació de forces i a començar a donar passos cap a la formació d'un bloc alternatiu dels moviments i forces anticapitalistes". Així deien els *RiR* en la seva Declaració, i no van ser coherents amb les seves

proposicions, perquè ni tan sols van ser capaços de donar suport a les mínimes alternatives que sortien en la pugna electoral. D'ara en endavant ja veurem millor la sinceritat i la coherència polítiques dels *RiR* i de la *Corriente Roja*. Perquè ens esperen esdeveniments com el Congrés de *CCOO*, les eleccions generals, europees i el referèndum sobre la Constitució europea, que ens donaran importants oportunitats en la construcció de l'alternativa anticapitalista i internacionalista.

Endavant, companys de *Rojos i Roges*, una mica de compromís i menys ambigüitat en les tasques que vosaltres mateixos us esteu proposant.

menor', a les candidatures més a l'esquerra, com *IC-EUiA*." És a dir, *RiR* no tenien cap proposta sobre què fer en les eleccions, i únicament destaquen una "debat entre gent" sobre no votar, o fer-ho "al mal menor" que en aquest cas és el seu propi partit, *EUiA*. I cap de les dues opcions contribuiria a la construcció d'un partit revolucionari, com sabien perfectament els *RiR*. Si *RiR* fossin coherents amb les seves reivindicacions i projecte polític, llançarien una campanya revolucionària per a enfortir l'alternativa anticapitalista en la qual ells mateixos s'han compromès.

De fet, es presentava en les eleccions una alternativa anticapitalista, internacionalista i que cridava per un reagrupament de diferents moviments i forces

A 25 anys de la Constitució

Fa 25 anys els que ja militàvem aleshores vam impulsar el No a la Constitució com a eina que s'havia donat el règim franquista per a mantenir l'estructura de l'Estat amb la seva continuïtat monàrquica. Aquesta per la seva banda tenia com una de les seves missions no resoldre el tema de l'autodeterminació nacional amb el que llavors es va anomenar el "café para todos" de l'Espanya de les autonomies. Menys a Euskadi, a la resta de l'estat no es va veure així i es van imposar els plantejaments favorables impulsats llavors tant pel PSOE com pel PCE a nivell estatal, i aquí per CiU, ERC, etc. Han passat 25 anys, i això ajuda a poder fer-ne un balanç. El volem fer amb Sebastià Salellas que ha viscut aquests anys molt des de dintre el marc legal que se'n desprèn de la Constitució del 78.

LI.- Tu que pel teu treball has estat en contacte directe amb tota mena de moviments socials –insubmissos, okupes, immigrants...- com has vist el marc legal que durant aquests anys s'ha vingut imposant des d'un punt de vista democràtic?

TS.- Caldria separar determinats temes i/o matèries de la Constitució de 1978, i també distingir dos temps: l'etapa constitucional de 1978 a 1989, i des d'aleshores fins avui.

En quan a la qüestió nacional o la relació d'Espanya amb Catalunya, tothom sap que el Títol VIII de la Constitució va quedar inicialment aparcat a les Constituents, i es va tancar a corre-cuita. Les conseqüències han estat tràgiques. L'Estatut de Sau va ser el primer que va pagar els plats trencats. Finalment, ningú sap quines competències reals té Catalunya en exclusiva, respecte a Madrid. Va venir la LOAPA, l'Ernest Lluch trencant el PSC amb la votació a favor a les "Cortes" de Madrid de la LOAPA, i ja mai més ningú ha plantat cara, de veritat, als castellans-Madrid, i els seus Tribunals Suprem i Constitucional s'han encarregat de convertir el pacte constituent dels catalans en una pura descentralització administrativa, sense una veritable sobirania política. Això ha afectat també al model sindical que va quedar «tocat» als Pactes de la Moncloa de 1977, i mai més ha tornat a ser

el poder dels treballadors. El Poder Judicial (igual com el militar), a les Constituents, mai ningú es va plantejar tocar-lo d'una organització centralista, depenent exclusivament del «Espíritu Nacional» i de la indiscutible "unidad nacional" espanyola. En els anys de govern del PP, la cosa ha tornat al punt d'on va sortir la Constitució. Les Lleis són únicament instruments de la ideologia autoritària, dominant. En resum, un fracàs democràtic.

LI.- Durant aquest període hi ha hagut reformes del codi penal, de lleis... o més de fons i anterior la llei antiterrorista, o fa menys la llei de partits amb l'il·legalització de Batasuna,... totes elles dins el marc constitucional, quins creus tu que han estat els trets principals i les raons d'aquests canvis?

TS.- Les Lleis o normes antiterroristes, la Llei de partits polítics, així com la Llei d'Estrangeria, que s'han anat generant dins el marc de la Constitució Espanyola, són normes pròpies de l'anomenada legislació d'emergència, amb les que el Govern pretén cobrir, a cop de lleis repressives (Codi Penal i Lleis sense garanties processals), les insuficiències i incapacitats per a resoldre els conflictes polítics i socials, i els nous fenòmens que posen en qüestió els poders fàctics (immigració, independència d'Euskal Herria...etc). Per part del

Govern, allò que no se sap resoldre políticament, i amb diàleg, es resol a través de la Policia i l'Ordre Públic.

Les Lleis antiterroristes són lleis excepcionals –estats d'excepció-permanents, sense límit, i són models normatius semblants als que ara estan tràgicament de moda amb la guerra preventiva i anticipada. Són Illes Guantánamo a casa nostra, que inconscient o inconscientment tolerem, malgrat atempten contra allò més elemental de la democràcia

LI.- Ara tothom parla de reformar la Constitució, fins Fraga. Creus que una reforma que no qüestioni les seves arrels -monarquia i unitat de l'estat- pot resoldre els problemes democràtics nacionals que hi ha?

TS.- Es difícil avui resoldre el tema de la independència de Catalunya, pensant que en aquesta situació ens caldria poder resoldre tant els sentiments nacionals com un model polític d'igualtat real de tots els ciutadans que viuen a casa nostra. Lògicament, en tot cas, penso que tenint en compte que la creació de sinergies col·lectives ara es fa a la televisió i als telèfons mòbils, i, per tant, que estem vibrant des d'espais individuals, i que veurem allò col·lectiu, el nostre poble en llibertat d'Espanya, només quan sapiguem separar-nos amb saviesa i habilitat del sistema polític madrileny, i donar-nos la nostra pròpia Constitució (que això en cap cas hauria de trencar les relacions fraternals amb els pobles ibèrics). Només llavors podrem cantar victòria. Mentre, ells sempre trobaran fórmules per parar-nos els peus, i tancar-nos dins la seva Carta Fundacional (d'Espanya).

LI.- Vols afegir alguna cosa més?

TS.-Que hem de saber resistir i no deixar mai de lluitar pels nostres drets i llibertats com a poble, poble que som, malgrat ens ho neguin.

(ve de pàg 5)

derrota de Margall a les urnes ha posat en crisi el PSC i ha destapat la caixa dels trons al PSOE. Les declaracions d'Ibarra denoten que per alguns sectors els socialistes catalans haurien d'acabar com els bascos: de comparsa del PP. Però més ellà de les "ingerències" extremenyes, el suposat govern del canvi ja deixa veure les dents del llop sota la pell del xai: no és casualitat que Maragall s'adrecés al congrés del metall d'UGT amb un discurs en defensa de la flexibilitat laboral. El PSC es presenta amb el liberalisme pur i dur, sense preocupar-se com fa fer, per exemple, Jospin a França, aixecant banderes com les de les 35 hores... encara que fos per després deformat-les tant que fossin totalment inútils. Maragall ja és un home de la patronal... cap problema.

I ICV-EuiA es troba fent el penós paper d'ala esquerra o ni tan sols això: només de barnís ecosocialista. És la vessant verda de Maragall i poca cosa més, i per això Saura va viure la derrota de Maragall com a pròpia. Un botó de mostra: al decàleg on la coalició estableix les condicions per pactar amb els socialistes es proposa reduir la precarietat laboral... del 20 al 10 per cent... Quina pena, si aquests són els qui diuen defensar els treballadors o és que potser no vindrà d'uns quants milers de joves precaris.

El més desitjable seria veure aquests tres governant junts els propers quatre anys, amb mesures tan revolucionàries com les que han pres al govern de Barcelona. Potser així s'acabaren les falses esperances i es farà més evident la necessitat d'una alternativa.

Cristina. Barcelona

Assemblea estatal de *Crítics* de CCOO

Un giro sindical a l'esquerra?

Com a "tret de sortida de cara al VIIIè Congrés Confederal" va iniciar-se aquesta assemblea de crítics el 29 de novembre a Madrid, amb la participació d'uns 600 afiliats, expulsats, sancionats... i amb reiterades denúncies de repressió interna dins del sindicat.

Després d'analitzar l'atac que la política neoliberal del PP està exercint sobre el conjunt del moviment obrer, amb subcontractacions, descentralitzacions productives, desregulacions laborals, precarització del treball i un llarg etc., i la política de la direcció del sindicat, amb Fidalgo al capdavant, que a través dels diferents acords confederals fan al sindicat copartícep d'aquesta mateixa política, Agustín Moreno va apuntar dues necessitats bàsiques per al sindicat: el gir a l'esquerra i solucionar el problema democràtic intern. Estem totalment d'acord amb aquesta necessitat i

anem més enllà: entenem que aquesta política permanent, de pacte, i consegüent desmobilització, del sindicat amb el govern del PP i les patronals, d'esquenes als treballadors, s'ha convertit objectivament en el principal suport de manteniment del govern.

No obstant això, tenim dubtes que fan qüestionar-nos si aquest gir sindical a l'esquerra és real. No podem oblidar que aquestes mateixes anàlisis van orientar l'anterior congrés i no obstant es va saldar amb un consens del sector crític amb la línia oficial repartint-se quotes de poder dins del sindicat amb un "pacte de no agressió" que ha permès que arribem a la situació actual: les denúncies als continus pactes amb el govern s'han quedat en meres declaracions internes, renunciant a mobilitzar el sindicat per exigir un debat i la retirada de la signatura de CCOO d'aquests acords, i plantejant que cadascú s'arregli dins del seu sector, a la seva empresa.

Aquests dubtes han tornat a planejar en aquesta assemblea i s'han manifestat en diverses intervencions. El primer punt que ens fa dubtar és la participació en la comissió que elabora les ponències per al Congrés. El Congrés haurà de fer balanç de la política de CCOO en aquests quatre anys, coincidents amb una nova legislatura amb majoria del PP i del govern Aznar. Si som coherents amb l'anàlisi, ens

Madrid

Jornada per les llibertats a Euskadi

Organitzada per la Xarxa per les llibertats, amb el suport de diferents organitzacions, també el de Lluita Internacionalista, el 29 de novembre passat va celebrar-se a Madrid una jornada Per la llibertat i el Diàleg a Euskadi, en la qual es va analitzar la situació actual. Dividida en tres blocs temàtics, va abastar des d'un primer bloc sobre llibertat d'expressió, amb la intervenció de M. Otamendi – exdirector d'Egunkaria- i el periodista Antonio Álvarez Solís, entre altres; el segon bloc l'eix del qual va ser la llibertat d'associació en el qual va analitzar-se l'actual llei de partits, i una última part netament jurídica, en la qual es va revisar el pla Ibarretxe i el dret d'autodeterminació, sota l'enunciat de llibertat dels pobles, amb Francisco Letamendia i José Mª Ordoñez, ambdós catedràtics de Dret, com a dos dels ponents.

L'assistència va ser irregular perquè la jornada es va desenvolupar durant tot el dia, i la major participació va concentrar-se a la tarda quan el saló d'actes va omplir-se amb uns dos-cents assistents.

Donem suport a la continuïtat d'aquestes iniciatives que eviten que es conculqui a la societat el dret de pensament i expressió davant de la repressió.

Marina

podem creure que hi ha cap possibilitat d'arribar a acords en les ponències? Si no és així -com sembla que s'indica en l'informe- canviarem la direcció i la seva política amb esmenes? Entenem que, si realment vol ser alternativa i encapçalar aquest gir a l'esquerra, s'ha d'elaborar un document alternatiu amb propostes que apostin per recuperar el caràcter reivindicatiu, mobilitzador, de classe, que s'enfronti a les polítiques regressives del PP, respectant el debat i la diversitat que avui conformen el nostre sindicat, resolent els problemes interns des del dret a la llibertat d'opinió i a la discrepància, i imposant la democràcia sobre les mesures disciplinàries.

Si volem mantenir una posició conseqüent amb el que ha de caracteritzar al sindicalisme de classe, com a eina democràtica i combativa de la classe obrera, serà necessari presentar llistes alternatives i això inevitablement ens durà a canviar la direcció d'aquest sindicat -no fer-ho és facilitar que, davant de la persecució de l'aparell, molts lluitadors acabin abandonant el sindicat, com ja està passant amb Telefónica, Puertollano... Ja hi ha experiències que demostren que un altre sindicalisme és possible, com s'apuntava en l'assemblea: altres companys no van acceptar el consens amb l'oficialisme a l'anterior congrés i van constituir un Corrent d'Opinió -a Girona- que ha vingut reivindicant durant aquests quatre anys aquest gir sindical a l'esquerra, amb denúncies públiques i fent la batalla interna de manera organitzada dins dels organismes del sindicat per expressar el rebuig a les posicions de la majoria de consens i malgrat que se'ls ha negat constantment -per part d'una direcció en contradicció amb els drets reconeguts en els nostres estatuts- el reconeixement com a corrent.

Altres companys han optat per constituir altres sindicats. Uns altres han estat expulsats, sancionats o se n'han "anat a casa". No podem continuar permetent aquesta sagnia que afebleix el conjunt del moviment obrer. Aquest gir a l'esquerra és possible i necessari, però no passarà per consensos i acords amb la majoria de la direcció.

Carmen. CCOO. Madrid.

Subcontractació i cessió il.legal de treballadors

Els treballadors i treballadores estem vivint una situació d'atacs permanents, tant en les nostres condicions de treball com en les nostres llibertats. Molts d'aquests atacs neixen d'acords entre patronal i sindicats majoritaris; altres tenen l'origen en les negociacions col·lectives.

La pèrdua de poder adquisitiu (tant en els salaris com en les pensions), la precarietat en l'ocupació, els acomiadaments massius a través dels EROs (com el de *Telefónica*, pel qual van a parar al carrer 15.000 treballadors amb el consentiment de CCOO i UGT), el treball en negre, etc., formen part cada vegada més del paisatge laboral. És la política del PP, però també hi tenen responsabilitats CCOO i UGT que o bé pacten acords que ho permeten, accepten Expedients de Regulació d'Ocupació (EROs) o no mobilitzen els treballadors davant d'aquests atacs.

Dins de la precarietat, s'ha fet habitual que les grans empreses recorrin a la subcontractació. La contracta i la subcontracta són mecanismes a través dels quals una empresa descentralitza la seva pròpia activitat, encarregant la realització de certes obres i serveis a empreses diferents. Els treballadores/es d'aquestes subcontractes tenen contractes precaris i convenis amb salaris molt baixos.

El setembre, després d'una denúncia contra AIRTEL de 3 treballadors de la CGT d'una empresa de telemàrketing, una sentència del Tribunal Suprem ha reconegut la cessió il·legal de treballadors. La cessió de treballadores/es es produeix quan l'empresari que contracta el treballador no és la que rep la prestació de serveis. És il·legal quan l'empresa cedent és, normalment, aparent o fictícia; és a dir, la seva única finalitat és cedir els serveis del treballador a una segona empresa: a l'empresa

real o cessionària, que és la que es beneficia dels serveis del treballador contractat. Aquesta sentència deixa clar que l'empresa de telemàrketing és una tapadora per contractar amb salaris més baixos i pitjors condicions que les del conveni de l'empresa usuària.

CATSA va ser creada per *Sogecable* per contractar en pitjors condicions i salaris més baixos que els que recull el conveni únic de totes les empreses de *Sogecable* excepte CATSA, que està sota el conveni de telemàrketing. A CATSA, 9 treballadors també han guanyat al Tribunal Suprem i al Jutjat social una denúncia reconeixent frau de llei en la contractació ja que tant l'empresa usuària (*Sogecable*), com la contractista (CATSA) són la mateixa empresa. La sentència els reconeix com a fixos, o bé de CATSA o bé de *Sogecable*, deixant l'elecció al lliure albir del treballador.

Cada vegada més grans empreses (*Repsol*, *banca*, *Telefónica*, *Sogecable*, *IBM*, etc.) utilitzen la subcontractació o creen empreses de telemàrketing. Ja és hora que els sindicats comencin a fer la batalla contra la precarietat en l'ocupació i més ara que hi ha diverses sentències que assegurin la jurisprudència, organitzant la denúncia i l'acció sindical en tots els sectors.

Raquel. CCOO CATSA. Madrid

Per un reagrupament dels/les treballadors/es

Amb aquesta carta es pretenen reunir pronunciaments d'organitzacions, partits i persones amb la finalitat de convocar una primera assemblea.

Constatem:

1. La necessitat de buscar un reagrupament de partits, moviments o persones que no pertanyen a cap organització, a l'esquerra dels partits parlamentaris. Hi ha un divorci cada vegada major entre la política dels partits parlamentaris anomenats d'esquerra - PSC-PSOE, IC ara amb EuiA (IU) i ERC-, ancorada dintre del sistema i la vida parlamentària i el moviment de centenars de milers -particularment de joves- que aquests anys han sortit al carrer contra la LOU, contra la globalització capitalista i la cimera de la UE, contra el PHN, o contra la guerra. Aquest divorci es reflecteix en l'alta abstenció (11 milions a nivell estatal a les darreres municipals i un 37% a les recents autonòmiques catalanes: és a dir quasi 1.900.000 que superen a la força més votada) o en el vot resignat a les opcions de l'esquerra institucional (amb un desplaçament del vot cap a ERC i IC en detriment de PSC i CiU).

2. Que aquesta diferenciació entre el moviment de joves i els partits parlamentaris també es manifesta de forma creixent entre els treballadors i les direccions sindicals majoritàries, de CCOO i UGT. L'absència dels sectors més explotats dels sindicats, com és la dona, els joves precaris o els immigrants també són expressió d'aquesta separació. En la vaga general del 20 j del 2002 es va demostrar que els treballadors estan disposats a lluitar si hi ha una proposta clara, no obstant això

aquesta vaga va ser una excepció en la permanent política de desmobilització i pacte en la qual estan instal·lades les direccions sindicals, i tanmateix ella mateixa va ser convocada per dalt, sense organismes de base que poguessin donar-li continuïtat. Sintel o els últims enfrontaments de Puertollano expressen aquesta mateixa i progressiva ruptura.

3. Que certament les mobilitzacions han estat molt potents però han mancat d'estructures organitzatives que els permetessin tenir continuïtat. Creiem necessari impulsar un reagrupament amb dos objectius:

ajudar a coordinar i potenciar les mobilitzacions en curs, així com unir les reivindicacions que quotidianament defensem en el carrer en un projecte polític alternatiu als de l'esquerra parlamentària que pugui ser un referent per als treballadors i la joventut.

4. Que aprofitant la debilitat de les organitzacions i moviments que ocupen aquest espai a l'esquerra dels parlamentaris, el govern ha procedit a un increment enorme de la repressió: contra els militants independentistes, contra sectors antiglobalització, ... contra tots els

quals intenten manifestar-se contra el sistema. El Govern ha declarat l'Estat d'excepció encobert a Euskadi en una croada de nacionalisme centralista que fa reviure el franquisme. Hi ha un procés d'organització incipient de l'extrema dreta.

5. Que en les passades eleccions municipals i autonòmiques ha hagut diversos intents de reagrupaments -sense èxit o amb èxits molt limitats- des de diversos àmbits de l'esquerra no institucional. En nombroses plataformes s'ha demostrat la possibilitat de trobar punts en comú entre forces d'aquest sector quan hi ha una voluntat ferma per la unitat. Així doncs si hi ha voluntat i es prioritzen els punts que ens uneixen, sense que això sigui un impediment perquè puguem seguir treballant cadascun pel seu compte en allò que àdhuc avui ens separa. Saber combinar ambdues qüestions és el que ha de permetre que aquest reagrupament serveixi per a sumar i no per a paralitzar l'acció de cap dels seus components.

6. En aquest reagrupament volem reunir a organitzacions, moviments i persones que volen lluitar per una alternativa que no es construeixi sobre la base de l'obtenció de vots sinó a l'impuls de la lluita, en els centres de treball, en els d'estudi i en les mobilitzacions populars. Però que també pugui ser un referent, si així s'acorda, en els pròxims processos electorals, tant generals com europeus. En particular en aquestes últimes que es faran al costat del referèndum sobre la constitució europea pot ocórrer que hagi un ampli sector de rebuig a la constitució però que totes les opcions que es presentin a les eleccions estiguin pel si (IU ja l'ha anunciat).

de l'esquerra i els pobles

Aquesta esquerra dels treballadors i els pobles que proposem hauria de definir-se:

Anticapitalista, que es defineixi per la lluita contra el sistema capitalista i no només per reformes. Per una societat sense explotació de l'home per l'home.

Antiimperialista i internacionalista:

- Solidaritat amb els pobles que lluiten contra l'opressió i explotació. Avui com L'Iraq, Palestina o Bolívia.
- Derogació del deute extern.
- Contra tota intervenció imperialista sigui sota la bandera de l'ONU, l'OTAN, ...

Rebuig de l'Estat de la Monarquia i la seva Constitució.

- Defensa del dret d'autodeterminació nacional.
- Per la llibertat de tots/es els/les pres@s polítics
- Contra la Llei Antiterrorista i la de Partits Polítics.

Per un pla en defensa de l'ocupació:

- Prohibició del prestamisme laboral: Fora les ETT's i subcontractes.
- 35 hores setmanals sense pèrdua de poder adquisitiu de salaris.
- Derogació Reformes Laborals. Pas de precaris a fixos. Fora dobles escales: unitat de tots els treballadors/es: "a igual treball, igual salari"

Per la unitat dels treballadors: autòctonos i emigrants: Derogació de la Llei d'Estrangeria.

Per la defensa dels serveis i empreses públiques: sanitat, ensenyament, ... Renfe, Correus. Contra les privatitzacions. Els fons públics per a les empreses i serveis públics.

Contra la discriminació de la joventut i la dona.

En defensa del medi ambient: Per la derogació del PHN

Contra la Unió Europea: per una Europa dels Treballadors i els pobles. No a la constitució de la UE.

Cridem

A organitzacions, moviments i treballadors o joves a començar la discussió sobre aquest reagrupament que proposem. Per davant tenim noves mobilitzacions i lluites, processos electorals i el referèndum sobre la constitució europea. No hi ha més temps que esperar.

Novembre de 2003.

NO
a la constitució
ESPANYOLA
a la constitució
EUROPEA
NO

Un dels acords del Fòrum Social reunit a París va ser l'impuls d'un moviment contra el Projecte de Constitució europea. En tots els estats de la UE s'estan prenent iniciatives i en molts d'aquests també s'impulsen candidatures pel no a la Constitució a les properes eleccions europees de juny.

El 26 de novembre es constituïa a Barcelona la campanya unitària «No a la constitució de l'Europa del capital i la guerra». També a Barcelona la *Plataforma en defensa de les llibertats i contra la llei de partits* ha convocat un acte el 4 de desembre contra la Constitució espanyola i l'europea per a impulsar una Plataforma àmplia contra la Constitució europea.

El proper 8 de desembre s'ha convocat a Madrid una reunió estatal d'organitzacions i moviments per impulsar una campanya a tot l'estat.

La nostra voluntat és la d'impulsar aquest moviment i que també serveixi per a ajudar en el procés de reagrupament. Per nosaltres una de les seves concrecions seria que també poguéssim tenir una expressió electoral en les eleccions europees.

Acte de la Plataforma per les llibertats: No a la Constitució espanyola. No a la constitució europea. BCN 4/12/03

Sintel en el Fòrum de París

El Neoliberalisme, destrucció i mort

Els ex treballadors de Sintel vam ser convidats al Fòrum Social Europeu com un dels ponents internacionals. El nivell de vida de París, ens van avisar que era molt elevat i les viandes dels tres dies les dúiem a les motxil·les. Dormíem en un gimnàs ple de nois/es joves, destacàvem per les calbes i les moltes canes; tots es van interessar per nosaltres quan ens van veure aparèixer amb aquelles jaquetes tan reivindicatives. La nostra intervenció va ser emocionant, traduïda a diversos idiomes, centenars de persones es van unir en un gran aplaudiment drets en escoltar totes les denúncies d'aquest neoliberalisme que a nosaltres ens ha enxampat de ple, amb el poc suport polític de tota l'oposició - amb alguna excepció- i la gran traïció sindical per part dels dirigents de les confederacions CCOO i UGT. En la gran manifestació pels carrers de París, vam pensar per un moment que érem a casa en ser rebuts amb crits de ¡Sintel som tots! Tornant a l'Estat Espanyol pensàvem en el gran suport incondicional de tot/es vosaltres perquè aquesta lluita continuï en ferm, avui des d'aquesta nova empresa que estem construint, Sinratel.

Gràcies i una salutació i una abraçada solidària.

*José Cofrades Pérez
Ex treballador de Sintel*

Conflictes laborals contra la lògica del benefici

Extracte de la intervenció d'Adolfo Jiménez, Associació de treballadors de Sintel. Fòrum Social de París, 15 novembre.

(..) "La llarga i dura lluita que els treballadors de Sintel vam portar a terme la fem contra l'atur i la precarietat. I avui, després de 8 anys de lluita, podem definir que el neoliberalisme és la mort. Però abans que la mort, és aquesta cadena d'esclavitud a la qual se'ns

ens ho perdonen. Que sapiguen que a l'estat espanyol avui nosaltres no podem ni tan sols accedir al privilegi de ser explotats; sabeu quin ha estat el nostre delictes? Haver-nos enfrontat al sistema financer, polític, mediàtic i sindical de les direccions confederals de CCOO i UGT. Denunciar la pràctica de delinqüència i corrupció dels màxims poders polítics del país, sense excepció ideològica, i a més -i això és el que més mal ens ha fet- quan teníem una empresa amb el 85% d'afiliació i una mitjana de 25 anys de sindicalisme, hem estat insultats, perseguits, calumniats pels que haurien de ser els representants sindicals que defensen els interessos dels treballadors (..) i l'han fet de connivència amb el govern de dretes espanyol i amb la multinacional Telefónica.

(..) La nostra experiència de lluita comença fa 12 anys i és a Llatinoamèrica, a Argentina, on vam ser testimonis del sorgiment d'això que s'anomenava "la nova economia".(..) Ens llevàvem al matí per treballar allà i vèiem cada dia com es privatitzaven empreses, s'acomiadava salvatgement milers de treballadors, com es desenvolupaven les ETTs, com la subcontractació era l'arma del capital i com desapareixien els drets

laborals. Érem espanyols i europeus que érem allà treballant pensant, en l'aspecte egoista, que això passava en països que eren més endarrerits que nosaltres, però que a Europa mai no passaria. Lamentablement 4 anys després d'allò de què vam ser testimonis allà, aquí vam passar a ser víctimes. (..) Quin ha estat el cost d'aquesta lluita fins avui? El cost són 22 morts, l'últim el vam enterrar fa 10 dies i volem que aquesta intervenció a París sigui un homenatge per a aquests companys. Però no doneu, per les meves paraules, la lluita per finalitzada. Ni hem llençat la tovallola ni la llençarem. La lluita de Sintel continuarà uns quants anys més (..)"

està sotmetent. Només ens n'assabentem les víctimes i els seus cercles més pròxims; mitjançant un procés cruel s'anestesia a la societat (..) A l'opinió pública, a través dels mitjans de comunicació que el poder controla amb tal envergadura, li resulta difícil distingir què és realitat i què és ficció. Als treballadors de Sintel se'ns ha criminalitzat per demanar que ens restitueixin la feina que ens han pres, per defensar els drets col·lectius que sempre han de prevaler davant dels individuals, i per fer-ho col·lectivament -no

Troba'ns a la web:

<http://www.li-litci.com>

Feminisme institucional?

Roser Veciana –ex-regidora dels Verds a l'Ajuntament de Barcelona– ens va comentar un debat que va tenir lloc a Ca la Dona sobre feminisme i institucions que ens va semblar molt interessant i li vam demanar un article sobre la seva posició. Ella ens ha enviat el que a la vegada publicarà a la revista d'aquella entitat.

En el decurs del debat a Ca la Dona vaig ser l'única ponent que va mantenir la tesi que el model institucional no permet desenvolupar el discurs i la pràctica feminista. Intentaré en aquest escrit exposar els meus arguments, amb la contradicció de que malgrat la meua afirmació, considero que des de la Regidoria de Drets Civils de l'Ajuntament de BCN vàrem desenvolupar una pràctica feminista. Així doncs, l'exposició serà complicada.

Abans voldria fer una consideració i dues reflexions:

La consideració és que la meua experiència es desenvolupa a Barcelona (ciutat de grans dimensions, amb una dinàmica molt enquistada, un govern que, malgrat les correlacions, canvis de noms, etc., ha estat sempre el mateix, amb el vicis i les "irregularitats" compartides des de fa molts anys).

La primera reflexió és el que entenc per feminisme. La meua experiència personal, m'ha situat en l'activisme i no pas el del discurs teòric, és a dir, he anat construint el discurs a partir de la pràctica i el compartir experiències, reflexions, projectes, il·lusions i lectures amb altres dones. Per a mi el feminisme és bàsicament una actitud, una manera de fer i construir amb coherència entre allò que es pensa, es diu i es fa, crec que no es pot separar discurs de pràctica; públic de privat: tot és part del mateix, si no fos així ens enganyaríem i viuríem en una constant esquizofrènia que no ens permetria fer front al patriarcat, ens podria portar a adoptar actituds patriarcals en el nostre quefer quotidià, com hem pogut veure moltes vegades en el tarannà

"militarista" d'algunes feministes amb un fort discurs teòric. Feminisme, per a mi, és treballar en xarxa, sense prepotència, des de l'autoestima i el respecte, des de l'autoritat que ens confereixen i no des del poder que ens atorguem, plegades des del carrer i no tan sols des dels despatxos, mobilitzant-nos, però també gaudint-ne i fent-ho des del nivell més petit fins el més gran, doncs el gran es compon sempre de la munió de tot el petit. I és això el que hem intentat fer des de la regidoria.

La segona reflexió és model partitocràtic, el fet de que els partits polítics institucionals, siguin instàncies cronificadores que es nodreixen a elles mateixes i requereixen dels càrrecs institucionals pel funcionament del partit (és a dir, funcionen amb diners públics) i, l'estructura patriarcal dels partits polítics que, malgrat intentin introduir noves formes de funcionament més democràtiques, continuen prenent les decisions de forma piramidal i amb obediència de vot.

Com, doncs, goso dir que a les institucions no es pot desenvolupar una pràctica feminista? Com goso dir que malgrat l'increment de dones a l'esfera política no es podran canviar les institucions i les relacions patriarcals que les fan funcionar? Com, creient això, vàrem gosar presentar-nos la plataforma **ELS VERDS I MÉS** a les eleccions municipals? Molt senzill: crec que les coses només es poden canviar des del carrer, modificant el model relacional, estructural i econòmic, però mentrestant es bo poder mantenir espais de portes obertes i treball horitzontal dins les institucions (encara que no siguin ben acceptats), però sobretot, **és bo poder visualitzar**, malgrat la duresa i el desgast personal, **les contradiccions del propi sistema**.

La maquinària municipal està programada perquè els càrrecs electes es creguin déus o deesses situades per sobre del bé i el mal i sigui impossible que puguin conèixer de primera mà les preocupacions de les persones,

aquests sempre arriben filtrats pels tècnics i la seva interpretació. **La lleialtat vol dir fidelitat/submissió**. No s'accepten coherents propostes de l'oposició per demostrar la prepotència del qui "mana". La sobrecàrrega de reunions fa que la **percepció de la realitat passi únicament pel despatx i no pel carrer**. La manca de transparència és total. La **despesa pública en manteniment de personal que no ha passat per les vies reglamentàries d'accedir al cos funcional** és altíssima i la possibilitat de que els sindicats ho denunciïn és nul·la, ja que ells també engreixen el volum de persones en aquesta situació. Les consultes i espais de **participació en la majoria dels casos són pura "palafernàlia"** per avalar les polítiques en curs. **Les discrepàncies amb la política oficial són reprimides amb una contundència fora de mida i, a vegades, dins la més absoluta impunitat**.

Podria continuar, però com podeu veure, són exemples pràctics del que és el model patriarcal, o el patriarcat en estat pur, això sí, amb bona educació i mantenint les formes.

L'experiència d'aquests quatre anys m'ha demostrat varies coses:

1.- Crec que hem lograt trencar el discurs pervers dels partits polítics institucionals que diuen que quan s'està a govern t'has de doblegar a la política del majoritari. També hem trencat la realitat de que les institucions estan lluny de la ciutadania: ja que des de la Regidoria hi hem treballat freqüentment. Per tant podem constatar allò de que **quan hi ha voluntat, il·lusió, convicció, transparència i treball en comú amb el carrer, tot és possible** i els errors, que han estat molts, s'han pogut corregir doncs tothom hem tingut clar que

no hi ha hagut mala fe, i també hem pogut festejar els encerts. També hem demostrat que **fer política no es pot confondre amb tenir carnet**. La tasca realitzada conjuntament amb vosaltres, ha estat la més engrescadora i, fins i tot fàcil, perquè il·lusionava i ha estat humanament molt intensa.

2.- Crec que **cal ser molt valentes**, doncs el model polític-institucional està totalment cohesionat i és impossible canviar-lo des de dintre. El treball que hem realitzat ha suposat, en molts casos, fer oposició dins del govern, això ha volgut dir treballar en solitud, sense informació, amb boicots i pressions constants per què cessés (ells no van tenir la valentia d'enviar-me a l'oposició).

3.- El control institucional dels mitjans de comunicació per part de l'equip de premsa d'alcaldia, Les denúncies, accions i activitats que la Regidoria va realitzar durant els dos darrers anys varen ser boicotejats mediàticament, i administrativament, des del propi ajuntament.

4.- El seu sistema no perdona ni accepta de diferència: ningú no perdona el que t'ha fet. En aquest sentit, moltes vegades la nostra actuació ha estat la de "Pepito el Grillo", era de llibre freudià veure com alguns polítics baixaven el cap i preferien tenir mala consciència abans que enfrontar-se amb el seu partit.

5.- La capacitat dels governs per neutralitzar les experiències, invent no tant sols de les institucions si no també de la majoria de partits institucionals, com hem pogut veure en temes com les grans mobilitzacions. En el cas del treball fet des de la Regidoria ha estat escandalós el fre que han posat a projectes de vital importància com el desplegament de la Carta de Drets Humans a la Ciutat i d'altres.

6.- El cinisme generalitzat les institucions en no assumir la responsabilitat, en aquest sentit només la Regidoria es va implicar en situacions tant punyents com las relacionades amb les persones nou-vingudes, les plataformes antiespeculació, els moviments alternatius, etc.

Podria continuar però crec que amb aquestes pinzellades ja us podeu fer una idea aproximada de la duresa del treball institucional. Tot i així crec que les dones, amb voluntat realment antipatriarcal, lluitadores per la justícia social, hem d'estar a la política activa i també a les institucions, però ULL!!!, no ens deixem enganyar, **la política es fa arreu, no només a les institucions**. Crec fermament que l'altermundisme, el feminisme, és no tant sols necessari, si no imprescindible i també crec que a nivell institucional l'únic lloc on podem fer que les coses vagin canviant poc a poc és en l'àmbit municipal.

Roser Veciana
Els Verds i Més

Contra la violència cap a les dones

La responsabilitat de qualsevol la societat en relació a la violència exercida contra les dones passa per l'exigència i la reivindicació de mesures polítiques, econòmiques i socials per aconseguir que millorin les condicions de vida de les treballadores/s. Per què diem això? Si la violència contra les dones és un problema de totes com a gènere, producte del paper al qual ens ha relegat la societat patriarcal de meres reproductores i cuidadores de la llar, el nucli bàsic del sistema social de la societat burgesa generat des del passat és la concepció de la dona com a propietat privada de l'home.

Anys de lluita de les dones per la igualtat i la seva participació activa en les lluites del conjunt de treballadores/s que han transformat i canviat la història de les dones i homes, ens ha dut, sobretot en els països occidentals, al reconeixement de drets i lleis que ens fan creure en els avanços d'aquesta igualtat. Però la realitat que vivim en el dia a dia ens demostra que els interessos de les dones, especialment de les dones treballadores, són ben diferents dels interessos dels governs de la burgesia malgrat totes les seves lleis. Ho demostra la situació que viuen milers de dones víctimes de la violència dels seus companys de vida. Per als milers de dones treballadores víctimes de la violència, les legislacions i mesures de protecció avui són insuficients i pura teoria.

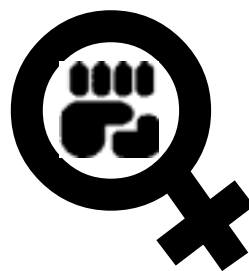
No hi ha una política que garanteixi els drets laborals i socials. La política econòmica i social del capitalisme està sotmetent les treballadores/s a la més absoluta precarietat (treballadores en l'economia submergida,

contractes eventuais, els contractes a temps parcial), les retallades socials neguen els drets bàsics de la salut, l'educació, els serveis d'atenció a les persones, les guarderies públiques i gratuïtes. Un exemple de la manca de recursos per a l'atenció a les dones maltractades i els seus fills és la falta de cases d'acollida, o altres formes a les quals elles puguin recórrer en cas de necessitat.

Hi ha també en els nostres països que s'anomenen del "primer" món un sector molt ampli de dones treballadores que perquè també són immigrants viuen una triple explotació: la de les relacions patriarcals que les oprimeixen, l'economia submergida que implica la precarietat absoluta i també la seva il·legalitat que els nega absolutament qualsevol dret o protecció laboral i social. Però sí que és una mà d'obra molt barata.

Les institucions polítiques han de deixar de maltractar a les dones amb la retallada de drets laborals i socials fonamentals per a la qualitat de les nostres vides. Les legislacions han de venir acompanyades de mesures que impliquin entorns segurs i companyies constants, cases d'acollida per a elles i les seves filles/s en condicions dignes amb atenció personalitzada per al seu acompanyament en el procés, la garantia d'una economia que els permeti la independència: la prestació per atur fins a l'obtenció d'un treball i salari digne per a ella i les seves filles/s, habitatge públic, places en les guarderies públiques i gratuïtes.

Marga, Pilar i Carme

Deu mesos de govern Lula

Al Fòrum Social de París hi havia companys de diverses seccions de la LIT i, entre elles, del PSTU brasiler. Així Ze Maria -candidat presidenciable en les últimes eleccions davant de Lula- va participar com a ponent en un dels seminaris més concorreguts del Fòrum sobre la ruptura política a Llatinoamèrica. Amb ell va viatjar el company Diego al qual en dies anteriors vam poder fer aquesta entrevista sobre la situació brasilera.

LI.- Ja fa 10 mesos de la pujada al poder del govern de Lula: quines han estat les principals mesures que ha adoptat durant aquest període?

D.-El govern de Lula està sorprenent els activistes d'esquerra desprevinguts perquè està aplicant el pla de l'FMI amb més convicció que el seu antecessor Fernando Henrique Cardoso. Les seves primeres mesures van ser tres pujades consecutives de la taxa d'interès, la qual cosa només va beneficiar l'especulació i el capital financer. Després va augmentar el superàvit fiscal per sobre del que li exigia el FMI. Per finançar-ho va retallar el pressupost nacional, i les àrees socials van ser les més afectades: retallades d'entre el 80 i el 90% en la reforma agrària, de prop del 30% en salut i educació... L'única part del pressupost que no només no va ser retallada sinó que fins i tot va augmentar va ser la destinada al pagament del deute extern als grans bancs i a l'FMI. Després va començar amb les mesures més importants. Per garantir tant el suport de la burgesia com la majoria parlamentària, va començar un gran atac a la classe treballadora amb la reforma de la Seguretat Social. L'atac més gran de la història recent de Brasil el van patir els funcionaris públics. Després va venir la reforma tributària, que va seguir beneficiant a les grans corporacions, bancs i latifundis i va augmentar els impostos per a la classe mitjana i els treballadors. Ara intenta, d'acord amb la direcció de la CUT, fer la reforma sindical, intentant imposar una estructura més pròxima a la de la socialdemocràcia europea, donant molt de poder als buròcrates, dividint els sindicats i tornant-los més antidemocràtics. Per principis del

2004 tenen el projecte per imposar la reforma laboral amb una flexibilitat encara més gran.

LI.- En política exterior hi ha el tema de l'ALCA contra el qual es van pronunciar més de 10 milions de brasilers en un referèndum alternatiu: quina ha estat la política de Lula i quina és situació actual de la lluita contra l'ALCA?

D.- El Govern Lula, malgrat alguns discursos, de fet dona suport a l'ALCA. Té la mateixa posició que la burgesia brasilera. L'ALCA és la seva salvació, fins i tot a costa de la població del país. El seu objectiu és el mateix que va tenir la burgesia mexicana amb el NAFTA, amb el qual es va convertir en soci menor de l'imperialisme ianqui, a costa de la fam, misèria i atur dels treballadors mexicans. El govern intenta només obtenir unes condicions millors a l'ALCA, principalment per a l'exportació d'algunes matèries (soja, suc de taronja...) cap al mercat nord-americà. La setmana passada va signar un acord amb els EUA que accelera els terminis d'implantació de l'ALCA, justament en un moment en què les negociacions de l'ALCA estaven en crisi. Va ser la salvació per a l'EUA. Però les mobilitzacions contra l'ALCA continuen.

LI.- Quines us sembla que són les raons de fons -polítiques i econòmiques- per adoptar aquestes mesures que l'enfronten amb el poble mateix que el va votar?

D.- El PSTU ja avisava en la campanya electoral que no hi ha possibilitat de desenvolupar un país

semi-colonial com Brasil, sense trencar les amarres que li imposa l'imperialisme. Dos terços del pressupost del país està destinat al pagament del deute amb el sistema financer internacional. Sense trencar això, no hi ha cap sortida. I Lula no es proposa dur a terme aquesta ruptura. Mai no va constar en el seu programa i la seva esfera d'aliances també l'hi impedeix. El vice-president, José de Alencar, és el principal industrial del sector tèxtil de Brasil, molt interessat en l'ALCA i les relacions amb el mercat internacional. És el principal exportador tèxtil individual del planeta. Com podria trencar la seva relació amb l'imperialisme? No pot. Això ens dona una gran lliçó a l'esquerra internacional, no hi ha cap terme mig possible entre el

projecte de recolonització imperialista del planeta i el socialisme. No és possible un capitalisme "menys dolent" o "humà". Només existeix en paraules. I quan l'esquerra reformista arriba al poder, les paraules ja no serveixen. Aleshore apliquen els plans del neoliberalisme, com Blair i Jospin. Particularment nefast és el rol de l'anomenada esquerra del PT que, amb crítiques, segueix sostenint el govern. La secció de l'SU a Brasil (vegeu el requadre a la pàgina següent), la DS (Democràcia Socialista) té un ministre al govern (justament el de la reforma agrària),

els seus diputats van votar a favor del govern en tot moment, fins i tot en la reforma de la seguretat social i van recolzar el corrent de Lula (Articulaço) en la direcció de la CUT! I a Europa el SU parla de partits anti-capitalistes...

LI.- Quina està essent la reacció dels treballadors, les principals lluites, etc... davant de les mesures de govern de Lula?

D.- Si va impressionar la política pro-capitalista de Lula, va impressionar encara més la velocitat de la reacció davant d'aquesta política. Va haver-hi una gran vaga dels serveis públics en el primer semestre de 2003: la més gran que hagin fet mai. Centenars de milers de treballadors van fer vaga. Van fer tres marxas a la capital, Brasília, una d'elles amb unes 80.000 persones. Després va haver-hi vagues de correus, metal·lúrgics, bancaris i petrolers. També hi ha un gran ascens de les lluites al camp, per la reforma agrària i per la llibertat dels dirigents de l'MST que són a la presó, com Zé Rainha i altres (els primers empresonats polítics del govern Lula) (vegeu la pàg següent); i ocupacions a les ciutats dels "sense sostre". També hi ha un inici de mobilitzacions en la joventut urbana pobre, amb

l'epicentre a Salvador, capital de Badia, on desenes de milers d'estudiants i joves aturats van parar la ciutat amb barricades durant una setmana, amb suport massiu de la població, en contra de l'augment del preu de les tarifes en el transport públic urbà, aconseguint impedir l'augment. O sigui, que hi ha una gran reacció contra els efectes immediats de la política del govern, però aquestes lluites són encara atomitzades, sense una unificació nacional, la qual cosa permet que el govern i els seus agents dins del moviment puguin desviar-les i impedir que en surtin victorioses.

LI.- Com repercuteix en la CUT tant aquesta política com les seves respostes?

D.- La CUT està absolutament aïllada d'aquest procés de lluites. Dóna suport al govern i no participa en les mobilitzacions. Són agents de Lula dins de l'estructura sindical. En el primer moment, van donar suport a la reforma de la seguretat social del govern, així com a la tributària.

En la vaga dels treballadors públics, el president de la CUT fins i tot no va poder parlar, perquè els treballadors no l'hi van permetre. El vetaven i li deien traïdor. Molts treballadors discuteixen la seva desafiliació de la CUT.

LI.- I dins del PT? Comença a haver-hi reaccions o ruptures contra aquesta política? Quines perspectives veieu?

D.- A l'estructura del PT no hi passa res. És un aparell molt consolidat. Però a l'avantguarda, que tenia el PT com alternativa, hi ha molta reacció. Ara mateix és habitual, a les manifestacions, calar foc o trencar la targeta de membre del PT. Aquests activistes estan discutint amb nosaltres la possibilitat de formació d'un nou partit socialista i revolucionari a Brasil. L'avantguarda

Què és l'SU?

Amb aquestes sigles es parla del "Secretariat Unificat de la Quarta Internacional".

Trotsky havia fundat la IV internacional el 1938, quan la III ja havia degenerat i Stalin va pactar amb Hitler el repartiment de Polònia. La IV es va alçar llavors en defensa de la democràcia obrera -com l'única forma d'enfrontar-se a la burocràcia i en particular a l'estalinisme-, la independència de classe -davant dels anomenats fronts populars que van acabar ofegant en sang els processos revolucionaris (Espanya, Xile...) en canalitzar-los cap a processos "democràtics" amb la burgesia- i de l'internacionalisme. Per això mateix i fins i tot abans de néixer -en allò que encara dins de la III s'anomenava l'Oposició d'Esquerres-, l'estalinisme va perseguir durament al trotsquisme tant dins com fora de l'URSS, amb l'assassinat de Trotsky com a millor reflex. Però no estaven pas tots sols

en aquesta tasca: entre la guerra civil espanyola, Hitler, Mussolini... i al final a la II guerra mundial van endur-se milions de lluitadors entre els quals hi havia també els trotsquistes.

Després de la guerra, i sense Trotsky, la IV va seguir molt afeblida i sota l'enorme pressió del creixement de l'estalinisme amb la resistència a Europa i el triomf de la revolució xinesa. Així Pablo, aleshores dirigent de la IV, al costat de Mandel, Frank i Maitán van acabar claudicant a aquells que havien estat la raó de ser del naixement de la IV: l'estalinisme.

Però els processos revolucionaris posen a prova les polítiques i la història de la IV ha estat marcada per elles. Així la revolució hongaresa del 53 i el fet que fos esclafada aixafada per Stalin van enfrontar les principals seccions amb la direcció de Pablo, que va acabar expulsant-les. Per contra, i ja sense Pablo, la revolució cubana tornaria a reunificar algunes

d'aquestes seccions amb allò que seguia anomenant-se la IV Internacional; aleshores va néixer el Secretariat Unificat al capdavant del qual quedaria Mandel. El nostre corrent va trencar-hi el 1979 amb una altra revolució, la nicaragüenca en suport de la qual vam enviar la brigada Simón Bolívar en contra de la posició de la direcció de Mandel, Frank i Maitán. Així naixeria la LIT-CI que lluita per la reconstrucció de la IV Internacional.

El SU ha continuat caminant amb la LCR francesa, DS a Brasil,... i a l'estat espanyol amb Espai Alternatiu i CEA-CI a Catalunya -un dels principals components dels Rojos i Roges d'EUiA-. I ara un altre procés de la lluita de classes, aquesta vegada a Brasil, ha tornat a posar-nos cara a cara quan el Congrés Mundial del SU va avalar l'entrada de Rossetto en el govern burgès de Lula, traint una de les raons de ser de la IV Internacional: la de la independència de classe.

d'això són els funcionaris públics, però també ho fan altres sectors en lluita, com els ja hem dit -Correus, metal·lúrgics, bancaris, estudiants, sense-terra i sense-sostre-. També hi ha un procés molt minoritari, però important, de ruptura dins de l'estructura del PT: els diputats radicals. Luciana Genro, Bava i Heloisa Helena estan amenaçats d'expulsió del PT el desembre per la direcció del partit. Això ha tingut molta repercussió al país, i podria accelerar molt la formació del moviment per un nou partit, però, desgraciadament, aquest no és el seu projecte. No van acceptar la nostra crida. Intenten constituir un partit només per a les eleccions del 2006, no un partit per a la revolució. És una llàstima, perquè aquesta divisió de l'esquerra pot avortar o endarrerir el procés de constitució d'una alternativa revolucionària al govern de Lula.

LI.- El PSTU ha estat apareixent des d'abans de la campanya electoral de Lula com l'única oposició des de

l'esquerra: com es concreta ara aquesta política cap al sectors en ruptura amb el govern Lula?

D.- El PSTU fa una crida a tots ells (indistintament) per constituir-nos en moviment per un nou partit. En aquest moviment, durant un termini de no menys de dos anys, es discutiria el programa, els estatuts, la concepció de partit, el socialisme, etc. Durant aquest temps se sumarien més persones, perquè el procés de ruptura amb el PT tot just ha començat. Després d'aquest debat, si hi hagués acord, es començaria el procés de transformació d'aquest moviment en un partit, però no pas en una repetició del PT com pretenen els diputats radicals, sinó en un veritable partit revolucionari. Durant aquest període, el PSTU cediria la seva legalitat a aquest moviment, perquè els activistes més representatius poguessin participar en les eleccions. Fins i tot proposem que en la pròxima campanya electoral (2004) ja no hi participem com a PSTU, sinó com a moviment per un nou partit, al servei de la construcció d'aquest.

LI.- Vols afegir alguna cosa?

D.- Sí, que el procés de construcció d'aquest partit revolucionari a Brasil, amb la participació del PSTU avança a grans passes, fins i tot sense els diputats radicals, i que s'estan fent conferències locals i trobades nacionals i regionals. Aquest procés està tot just al començament, perquè només certs sectors comencen a trencar amb el govern, però la majoria encara li dóna suport. Aquest procés creixerà molt en el pròxim període.

Rossetto: el ministre de l'SU

Rossetto és el ministre de desenvolupament agrari del govern de Lula, al costat del ministre d'agricultura Rodrigues. Mentre Rossetto és dirigent de DS i es reclama "trotsquista", Rodrigues és un gran terratinent i expresident de l'Associació Brasileira d'Agroexportadors. El govern de tots dos en el tema agrari: ha reduït les hectàrees expropiades respecte als anys de govern Cardoso, està empresonant dirigents de l'MST, ha reduït dràsticament el pressupost de la reforma agrària per incrementar el del pagament del deute extern, segueix la impunitat dels "jaguços" -matons al servei dels terratinents-... Queda ben clar al servei de qui està aquest govern. I Rossetto és ministre, però trotskista no, perquè trepitja el nostre primer senyal d'identitat: en lloc d'estar al capdavant de la lluita intransigent contra un govern de la patronal i l'imperialisme, en forma part.

Libertat sense-terra presos!

Davant del congrés de CCOO que es prepara, els nostres companys impulsen la següent resolució, que ja van defensar en la reunió de crítics de Madrid del 29.

Considerant:

1. La lluita sense treva que des de fa anys duen a terme els camperols sense terra de l'MST brasiler.

2. Que des de l'assumpció del govern de Lula, les raons d'aquesta lluita no només no han remès perquè les seves reivindicacions han estat satisfetes, sinó que, ben al contrari, la situació s'ha endurit. Així, les expropiacions que s'han dut

a terme durant el primer any del govern Lula són encara menors que les de l'últim any del govern de FHC.

3. Que tampoc no ha remès ni la repressió policial ni les massacres tolerades del matonatge terratinent – els “jagunços”-. Així el 3 de juliol la “justícia” va ordenar l'assalt i desallotjament de centenars de famílies que duien 6 anys assentades al Campament Chico Mendes de Pernambuco. Així els camperols assassinats per “jagunços” només en el primer semestre del 2003 van ser 47, 18 d'ells en disputes per terres indígenes. Així, s'han succeït les detencions de sense-terres, com la del dirigent de l'MST, Jose Rainha detingut i traslladat a una presó de màxima seguretat.

4. Que s'ha agreujat la situació amb les “detencions preventives” impulsades pel governador de Sao Paulo, Alckmin (PSDB) intentant de criminalitzar els moviments socials. Entre el maig del 2002 i l'agost de 2003 es van decretar 29 presons “preventives” contra l'MST només a la comarca de Teodoro Sampaio. Mentrestant, es manté el silenci còmplice del govern Lula.

EXIGIM

1. Fer pública la nostra total solidaritat amb la lluita dels camperols sense terra de l'MST brasiler.

2. La llibertat immediata de Jose Rainha, Diolinda i els altres sense-terra.

3. Investigació i càstig per tots els assassinats comesos per “jagunços”, començant pels més recents perpetrats sota govern Lula.

4. La fi de la criminalització dels moviments socials i de les “detencions preventives” i la dimissió del governador de Sao Paulo.

5. La presa de posició pública del govern Lula en defensa dels lluitadors de l'MST i de la reforma agrària que reivindiquen.

Entrevista a Haneen Nassar (Universitat de Berzeit)

Parlen els joves palestins (1)

La Haneen Nassar és la companya palestina estudiant de la Universitat de Birzeit que ens ha visitat entre finals de novembre i començaments de desembre. En aquests dies ha participat en moltes xerrades i conferències tant a Universitats catalanes (UB, UAB, UdG) com en ajuntaments i entitats diverses... La Haneen, encara que només té 19 anys, ens ha impressionat a tots i totes aquests dies pel seu coratge i per l'exemple de la seva lluita i la del seu poble.

LI: Com es viu quotidianament a Palestina?

H: Bé, jo puc parlar com estudiant, nosaltres som una part del poble palestí i per tant tenim els mateixos problemes que la resta dels palestins. Ens aixequem tres o quatre hores abans de la classe a la qual assistim, ens vestim i tot això... Després anem al centre de la ciutat per a agafar un autobús que ens duu al check point de Surdah. Després caminem uns dos quilòmetres durant els quals de vegades els soldats israelians ens detenen, de vegades, no, fins que creuem caminant i arribem al segon check point on agafem un altre autobús que ens durà a la universitat. És molt difícil seguir els cursos en aquesta situació Els estudiants sofreixen de primera mà la repressió de l'estat israelià: molts estudiants assassinats i detinguts, bloquejos de carreteres, els check points... A la Universitat la vida quotidiana, doncs, és assistir a les classes- quan podem-, a les reunions de les diferents organitzacions estudiantils... A la universitat tenim ordinàriament diferents activitats relacionades amb l'actual situació política, social i educativa palestina. En els últims dies, per exemple ,vam tenir en la universitat grans manifestacions i mobilitzacions dels estudiants de Tecnologies de la Informació. Un pro-

blema molt greu és que la majoria dels estudiants no poden pagar les despeses i les matrícules perquè la majoria de les universitats són privades. Això ha provocat mobilitzacions i vagues per part d'estudiants i professorat. Després d'acabar la universitat normalment anem a la ciutat per a assistir a activitats de la universitat, activitats polítiques amb altres companys i després tornar a casa i altre cop problemes amb els check points...

LI: I com convivia amb la repressió israeliana?

H: La repressió es troba diàriament en tots els àmbits de la nostra quotidianitat. Com us deia, primer amb els checkpoints. Als estudiants ens fan obrir les maletes, les bosses, per veure què hi tenim dins; ens paren i ens detenen quan volen... També tenim una repressió cultural, és clar... A la universitat tenim censurats els llibres educatius. Els israelians controlen la nostra història. Podem llegir història dels països europeus o dels països àrabs però no podem conèixer la història del nostre poble. Els continguts de les assignatures i tots els llibres passen la censura i control israelians amb una etiqueta que indica que “el llibre ha estat acceptat i revisat per les autoritats israelianes”, excepte els

llibres dels centres educatius privats escrits en anglès que vénen de fora, és clar. La repressió de les forces d'ocupació israelianes la tenim en les nostres pròpies cases i carrers, els soldats poden entrar quan vulguin a casa teva per detenir-te sense cap explicació, poden enxampar-te al carrer...

Ll: Quina és la teva anàlisi de la situació política des de la Segona Intifada?

H: Bé, la veritat és que no podem separar els aspectes polítics dels econòmics, educatius o socials perquè tots estan barrejats, així que no us puc respondre explicant estrictament la situació política palestina. La Segona Intifada es produeix quan els israelians es veuen incapaços de controlar l'àrea de Cisjordània i Gaza. Alguns palestins havien acceptat els Acords d'Oslo i uns altres no. Per entendre això, és molt significatiu veure què passava a la universitat aleshores, perquè que podia ser una mica com un termòmetre de com vèiem els palestins els acords d'Oslo. En aquell moment, el 1994, hi havia hagut eleccions a la Universitat per votar les organitzacions d'estudiants presents al Consell d'Estudiants. Els nostres sindicats d'estudiants funcionen amb eleccions lliures per formar part del Consell d'Estudiants de cada universitat. Les organitzacions que es presenten són de partits polítics laics (Fatah o Front Popular) o islàmics (Hamas). Des de l'any 1991 Fatah tenia la majoria dels vots i la representació estudiantil a la universitat, però, just a partir dels acords d'Oslo, la universitat va ser presa pels partits d'esquerra i per Hamas. Això va ser realment per Fatah un gran fracàs polític. Això mostra fins quin punt el poble – en aquest cas nosaltres els estudiants – no estava acceptant els acords d'Oslo. Els estudiants vam dir llavors que no estàvem acceptant els acords d'Oslo de forma contundent. És cert que els partits polítics palestins es van dividir entre els que acceptaven els acords i els que els rebutjaven. Nosaltres

clarament vam estar-hi en contra. Era acceptar la presència de soldats israelians als nostres territoris i el seu control sobre nosaltres. Però també rebutgem els que havien signat els acords, l'ANP. Era ben clar que als palestins ens havien imposat uns acords de pau que representaven una dependència absoluta (militar, política, econòmica) augmentant la misèria del nostre poble, creant una situació insostenible que es recolzava en la direcció col·laboracionista d'Arafat. La Segona Intifada esclata a més com reacció del poble palestí al fet de veure que la ANP no estava treballant per al nostre benefici ni esperances com poble.

Ll: Explica una mica més el paper de l'ANP en tot el procés...

H: Mira, quan Lionel Jospin va venir a la Universitat i va començar a fer el típic discurs d'acceptar la conformació de dos estats -cosa

La Haneen a la UB. 2/12/03

que no és el que demanem els joves, les dones i els treballadors palestins sinó el que demana Arafat- els estudiants van aprofitar per manifestar-se de forma clara contra la política internacional imperialista sobre Palestina. La resposta de la policia palestina va ser arrestar indiscriminadament a molts estudiants, empresonaments (molts acusats per "llençar pedres" a 4 anys de presó) i tot tipus de repressions duríssimes. L'ANP té un enorme aparell repressiu. Militants d'esquerra palestins han estat acusats de "col·laboracionisme" per poder així liquidar sectors de l'oposició interna, molts companys del Front Popular estan en presons d'Arafat.... Per no parlar del preu de

l'alliberament d'Arafat del lloc de la Mukata a Ramal·lah : l'empresonament dels acusats de l'atemptat contra el ministre israelià de turisme Rahavan Zeevi militants del PFLP i fins i tot del seu secretari general Ahmed Sadat; la "solució" que van pactar Israel i la Unió Europea per a l'Església de la Nativitat deportant als combatents...

Ll: Potser és que dins de l'ANP hi ha moltes pugnes pel poder...

H: L'ANP té moltíssims problemes interns. Des de l'enorme aparell repressiu al qual em referia abans fins al burocratisme o el centralisme de les decisions en la persona d'Arafat. El problema intern del nostre poble deriva de la mala actuació política de l'ANP i del conflicte entre "presidents", Arafat i Abu Mazen, per no parlar del nou encarregat de la seguretat palestina Mohamed Dahlan (el partidari del desarmament de les forces armades dels moviments palestins)... És cert que els palestins van posar molta esperança en Abu Ala, encara que ningú no sap amb certesa què farà, al marge del seu discurs oficial d'exigir un calendari per Israel i l'ANP per aplicar el pla de pau i declarar un alt el foc. Aquest conflicte polític intern burocràtic i que no té res a veure amb el poble palestí que comentava abans encara dona més mànega ampla a Sharon per aconseguir el seu objectiu de destruir el nostre poble.

Ll: Quina diferència hi ha entre el govern de Sharon i el del govern laborista?

H: Per nosaltres els palestins no hi ha cap diferència. El seu somni és el mateix, el Gran Israel, des del riu d'Egipte fins a l'Eufrates. Ens volen liquidar a tots i cadascun dels palestins, esborrar del mapa Palestina, com si mai no hagués existit. Volen fer de Palestina una "província" d'Israel anomenada Jerusalem. I aquesta concepció sionista només és possible amb el suport dels Estats Units . I alhora, els Estats Units necessiten Israel per garantir els seus interessos polítics i econòmics a la zona.

Gira de companys palestins

Una veu que no van deixar arribar

premsa enviada el 27/11/03

Des de fa mesos hem preparat una gira de dos joves palestins per conèixer de prop la situació de Palestina. Participen en aquest projecte tres Universitats catalanes (UB, UAB, UdGi), ajuntaments (Vilassar de Dalt, Alcobendas, Arbúcies...) i entitats diverses (Federació d'ensenyament de CGT Catalunya, USTEC-STEs, IAC, instituts i escoles d'adults, Comitè d'empresa de SEAT, UGT de Girona, comitè d'empresa Telefónica Girona, comitè d'empresa de CATSA de Madrid, ONGs ...). Es va convidar, per a participar-hi, entre altres, el jove palestí Sadi Shaheen, membre del Centre d'estudis Palestins de Gaza. Amb tots els papers i visats en regla i sense cap procés judicial o decisió jurídica per impedir-li la sortida del país, Sadi es va dirigir a la frontera d'Egipte per prendre un vol d'El Caire a Barcelona el passat dilluns 24, però les autoritats israelianes li van impedir la sortida. Després de posar-nos en contacte amb el Cònsol espanyol a Jerusalem ens confirmaren que tot era correcte per la seva part, l'ambaixada d'Israel a Espanya fins ara no ens han donat cap explicació. Volem manifestar la nostra protesta per l'impediment de l'Estat d'Israel per a participar a Sadi Shaheen a les trobades solidàries. A continuació podreu llegir la carta que ens va enviar en Sadi una vegada coneguda la impossibilitat de sortir de Palestina. (Nota de

Estimats companys/es,

Abans de res, deixeu que em presenti. El meu nom es Saadi Shaheen, un palestí de la Franja de Gaza. Tots suposàvem que estariem junts avui mateix, però, malgrat tots els esforços, les mesures arbitràries de l'Estat israelià m'han prohibit que m'uneixi a vosaltres.

Estimats amics i amigues, el meu cas no és l'únic, sinó que és un exemple del que està passant als territoris palestins: agressions i atacs a tots el palestins i els seus drets humans.

La restricció del dret de moure's lliurement és un exemple senzill d'aquesta continuada agressió. I no sols és això, sinó que hi ha tot un seguit de mesures, des de la usurpació de les terres, el desarrelament, la demolició de cases... que converteixen a la gent innocent en objectius de mort i agressions.

Estimats amics i amigues, us vull agrair tot el recolzament que m'heu donat ja que no és una qüestió personal sinó un problema de tot un poble ocupat que pateix tot tipus de bàrbares agressions i mesures contra els somni d'alliberar la seva terra.

Aquest somni no es podrà aconseguir sense el vostre recolzament i solidaritat

Saadi Shaheen

Puedes suscribirte a nuestra revista mensual (a escoger versión en castellano o en catalán) mandando tus datos al apartado de correos y haciendo el ingreso por un año en la cuenta: **La Caixa 2100- 3459-38- 2100220515** (25 euros si te la tenemos que enviar por correo dentro del Estado español). La suscripción de entrega en mano es de 17 euros y la podeis hacer poniéndoos en contacto con cualquier militante del grupo.

Publicación mensual de Lucha Internacionalista. Dep. legal B-48673-2001
Lucha Internacionalista no se hace responsable de la opinión expresada en los artículos firmados.

Aquí nos encuentras

Apdo. Correos 23036 CP - 08080 de Barcelona
Apdo. Correos 206 CP- 17080 de Girona
Apdo. Correos 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

